

treft hen geenszins het verwijt van valschen smaak en gemaaktheid in de voortdurende verpersoonlijking van Amor en in het aanhoudend laten optreden van de goden van den Olympus.

Alleen zou men onzen dichter euvel kunnen duiden dat hij nergens (1) zijne bron noemt, terwijl toch Lernutius hier in 't Noorden wel niet algemeen bekend zal zijn geweest, de vriend der Spanjaarden in den tijd kort na de scheiding, de schrijver van lofdichten op de overwinningen van Aartshertog Albertus, en van de »Initia, aeterni Numinis omnipotentiae majestatique inenarrabili devota." Integendeel doet hij het voorkomen, alsof zijne Roseliins Oochies eene toepassing zijn op zijne beschouwingen over »de liefd-barende krachten." Niet vrouw Pecua, niet de Deugd of Geleerdheid, niet de kleederen of uiterlijke sieraden, noch de schoonheid des lichaams, hoeveel die overigens ook vermag, noch minnedrankjes, noch een kloek vernuft met eene aangename stem en welluidende woorden, evenmin als een schoon gelaat en innemende lachjes verwekken het meest tot liefde. Maar de Oogen »de spiegel des gemoeds," waarop een lange lofrede wordt gehouden, zijn het edelste deel van den mensch,

---

(1) Alleen bij zijn »Eerste Houlycks-kusies" staat *Basium XX Joh. Secundi*, en dat heeft tot eene niet ongrappige vergissing aanleiding gegeven: Scheltema zegt daarvan, dat het eene allereurigste navolging is van het twintigste der Basia van den gemelden Haagschen dichter. En verder: »Hoe na ook grenzende aan het dartele, zal het echter en als in betrekking tot eerbare liefde en om de bewerking te allen tijde als van groote waarde beschouwd worden, en even lang behagen, als het oorspronkelijke versje zelve, dat is, volgens den beroemden Adrianus Junius, zoo lang er gekust zal worden." Janus Secundus nu schreef slechts negentien *Basia!* Dit is dan ook trouwens het eerste *Huwelijkskusje*.